שֶׁכְּשֶׁעָת לְקִיטָתוֹ עֲיָשׂוּרוֹ – כשם שלגבי ירק נקבע שנת המעשר שלו בשעת הלקיטה, שאם נלקט בשנה השלישית חייב במעשר עני אף שהחנטה היתה בשנה השניה. דִּבְרֵי רַבָּן גַּמְלִיאֵל. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אֶתְרוֹג שָׁוֶה לְאִילָן לְכָל דָּבָר ואף לענין מעשרות, שכיון שהוא אילן לא חילקו חכמים בינו לשאר אילנות. הרי שלא נחלקו אלא לענין מעשר, אבל לענין שביעית לכל הדעות הולכים באתרוג לפי החנטה ולא לפי הלקיטה, וקשה על מה שפירשנו את דין המשנה שיש באתרוג קדושת שביעית לפי שהולכים בו לענין שביעית אחר הלקיטה. מתרצת הגמרא: הוּא דְּאָמַר – התנא של משנתינו סובר כִּי הַאי תַּנָּא בברייתא להלן בשם 'רבותינו', דְּתַנְיָא, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, אַבְטוּלְמוֹס הָעִיד מִשּׁוּם חֲמִשָּׁה זְקֵנִים, שהדין הוא שאֶתְרוֹג הולכים אַחַר הַלְקִיטָה לַמַּעֲשֵׂר. וְרַבּוֹתֵינוּ נָמְנוּ – עמדו למנין בְּאוּשָׁא, וְאָמְרוּ, שהולכים אחר הלקיטה בֵּין לַמַּעֲשֵׂר בֵּין לַשְּׁבִיעִית. מקשה הגמרא: שְׁבִיעִית מַאן דְּכַר שְׁמֵיהּ והרי עדיין לא הוזכר בברייתא דין שביעית כלל. מתרצת הגמרא: הברייתא חִפּוּרֵי מִיחְסְרָא וְהָכִי קָתָנֵי, שתנא קמא אמר שֶׁאֶתְרוֹג אַחַר לְקִיטָה לַמַּעֲשֵׂר וְאַחַר חֲנָטָה לַשְּׁבִיעִית. וְרַבּוֹתֵינוּ נָמְנוּ בְּאוּשָׁא וְאָמְרוּ אֶתְרוֹג כָּתַר לְקִיטָה בֵּין לַמַּעֲשֵׂר בֵּין לַשְּׁבִיעִית. ונמצא שדעת רבותינו שבאושא שבאתרוג הולכים אחר לקיטה אף לענין שביעית, ויש לפרש את דברי המשנה כאן כדבריהם, ולכן אף שבלולב אין בו קדושת שביעית משום שחנט בשישית, מכל מקום באתרוג הולכים אחר לקיטה ויש בו קדושת שביעית.

כפי שהתבאר, הטעם שאין קדושת שביעית בלולב ומותר למסור דמיו לעם הארץ, הוא משום שחנט בשישית. מדייקת הגמרא: מַתְנִיתָא שאין בו קדושת שביעית, משום דְּלוּלָב בַּר שִׁשִּׁית הַנָּבְנָם לַשְּׁבִיעִית הוּא – שחנט בשישית ונלקט בשביעית, הָא דְּשְׁבִיעִית – אבל אם היתה החנטה של הלולב בשביעית היה קָדוֹשׁ בקדושת שביעית ואין ליקח בדמיו חלוק או טלית, מקשה הגמרא: אַמַּאי – מדוע יש בלולב קדושת שביעית, הרי עֲצִים בְּעָלְמָא הוּא, וַעֲצִים אֵין בָּהֶן מִשּׁוּם קְדוּשַׁת שְׁבִיעִית, (דתנן) [דְּתַנְיָא], עֲלֵי קָנִים וַעֲלֵי גְּפָנִים שֶׁנִּבְּנוּ – שכנסם לְחוּבָּה – לשומרם במחבוא, מֵעַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה, אם מטרתו באסיפתם היתה שלְּקָטָן לַאֲכִילָה לבהמתו, יֵשׁ בָּהֶן מִשּׁוּם קְדוּשַׁת שְׁבִיעִית, אבל אם לְקָטָן לְעֵצִים – להשתמש בהם לצורך הדלקה והבערה, אֵין בָּהֶן מִשּׁוּם קְדוּשַׁת שְׁבִיעִית. ואם כן לולב שאינו עומד לצורך מאכל בהמה אין נוהגת בו קדושת שביעית, ומדוע הוצרכו להעמיד את המשנה דווקא בלולב שחנט בשישית.

מתרצת הגמרא: שָׁאנִי הָתָם – לגבי עצי הסקה דְּאָמַר קְרָא (ויקרא כה ו) 'וְהָיְתָה שַׁבַּת הָאָרֶץ לָכֶם לְאָכְלָה', ומתיבת 'לכם' דרשו חכמים 'לכל צרכיכם' והיינו שפירות שביעית מותרים אף בהנאה, אך ממה שסמכה התורה 'לכם' ל'לאכלה' למדנו שלא כל ההנאות מותרות, אלא רק 'לָכֶם' שהוא דְּוֹמְיָא דְּ'לְאָכְלָה', וכשם שבאכילה מתבער הפרי בשעת ההנאה שהיא הלעיסה ונמצא ששעת הנאתו ושעת ביעורו באין כאחד, כך גם כשהתירה התורה ליהנות מפירות שביעית דווקא בדרך זו התירה והיינו שרק מִי שֶׁהֲנָאָתוֹ וּבִיעוּרוֹ שָׁוֶה – שההנאה היא בשעת ביעור הפרי, וכגון שתיה סיכה והדלקת הנר. ועוד למדנו מדרשה זו שאין שביעית נוהגת אלא בדברים העומדים להנאות כאלו, שכך דרשו חכמים הפסוק 'והיתה שבת הארץ' שנוהגת דווקא במה ש'לכם לאכלה', שהנאתו דומה לאכילה שהנאתו וביעורו שוה, אבל דברים שאינם עומדים להנאות כאלו, אין נוהגת בהם שביעית, ולכך יָצְאוּ עֲצִים שאין נוהגת בהם שביעית, לפי שֶׁאֵין הֲנָאָתָן אלא אַחַר שנעשו גחלים, והרי בִּיעוּרָן, שהרי אין אופים בהם אלא אחר שנעשו גחלים, והנאתן אחר ביעורן, וזה טעם דברי המשנה שאין קדושת שביעית נוהגת בעצים העומדים להסקה, אבל לולב אינו כן שעיקר הנאתו הוא לכבד בו את הבית, ואז היא גם שעת ביעורו וקלקולו, נמצא שהנאתו וביעורו שוה, ולכך נוהגת בו קדושת שביעית.

שואלת הגמרא: וְהָאֵיכָא עֲצִים דְּמַשְׁחָן – הרי ישנו עץ שמן שהיו נוהגים להדליק ולהאיר בו כמו שמאירים באבוקות, דַּהֲנָאָתָן וּבִיעוּרָן שָׁוֶה שהרי בשעת ההדלקה נהנה ממנו, ואם כן האם בשליקטם להאיר נאמר שנוהגת בהם קדושת שביעית. עונה הגמרא: אָמַר רָבָא, סְתָם עֲצִים (וְ)לְהַסָּקָה בלבד הֵן עוֹמְדִין, ואפילו עצים דמשחן אינם עומדים להדלקה אלא להסקה, ולכן אין בהם קדושת שביעית אף בשליקטם להאיר כיון שסתמם להסקה עומדים.

שואלת הגמרא: וְאַף סתם עֲצִים העומדים לְהַסָּקָה והנאתן אחר ביעורן, תַּנָּאֵי הִיא – נחלקו התנאים אם נוהגת בהם קדושת שביעית, שיש הסוברים שאף על פי שהנאתן אחר ביעורן נוהגת בהם קדושת שביעית, דְּתַנְיָא, אֵין מוֹסְרִין – אסור להשתמש בפֵּירוֹת שְׁבִיעִית לֹא לְמַשְׂרָה – לשרות פשתן ביין של שביעית, וְלֹא לִכְבּוּסָה – לכבס בגדים ביין של שביעית, לפי שדברים אלו הנאתן אחר ביעורן, שמשעה ששורה הבגדים או הפשתן ביין מיד מתבער היין ונאבד, והנאתו אינה אלא כשלובש את הבגדים. רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר, מוֹסְרִין, לפי שסובר שלא מיעטו מ'לאכלה' אלא דברים שאין הנאתן שוה לכל אדם, וכמו שיבואר לקמן בברייתא. ולדברי רבי יוסי שלא מיעטו מ'לאכלה' דברים שאין הנאתן וביעורן שוה, נוהגת קדושת שביעית אף בעצים.

מבארת הגמרא את טעמי מחלוקת תנא קמא ורבי יוסי: מַאי טַעֲמָא דְּתַנָּא קַמָּא שסובר שאין להשתמש בפירות שביעית למשרה ולכבוסה, משום דְּאָמַר קְרָא 'לְאָכְלָה', ודורשים וְלֹא לְמַשְׂרָה וְלֹא לִכְבּוּסָה. מַאי טַעֲמָא דְּרַבִּי יוֹסֵי שסובר שמותר להשתמש בפירות שביעית למשרה ובכבוסה, משום שֶׁאָמַר קְרָא 'לָכֶם', ומרבים מ'לָכֶם' שמותר להשתמש בפירות שביעית לְכָל צָרְכֵיכֶם, וַאֲפִילּוּ לְמַשְׂרָה וְלִכְבּוּסָה. מקשה הגמרא: וְתַנָּא קַמָּא מדוע הוא דורש מן הכתוב 'לאכלה' ששאר הנאות אסורות הָא כְּתִיב 'לָכֶם', ומשמעותו לרבות שלא רק אכילה מותרת אלא גם הנאות אחרות. מתרצת הגמרא: הַהוּא 'לָכֶם' אף על פי שהוא אמנם מרבה שאר הנאות, יש ללמוד ממה שהסמיכה אותו התורה ל'לאכלה' שרק הנאות שהם דְּוֹמְיָא דְּ'לְאָכְלָה', והיינו מִי שֶׁהֲנָאָתוֹ וּבִיעוּרוֹ שָׁוֶה, מותר ליהנות בפירות שביעית, יָצְאוּ מַשְׂרָה וּכְבוּסָה שֶׁהֲנָאָתָן אַחַר בִּיעוּרָן, לפיכך אסור להשתמש בפירות שביעית להנאות אלו. מקשה הגמרא: וְרַבִּי יוֹסֵי מדוע מרבה משרה וכבוסה הָא כְּתִיב 'לְאָכְלָה', ומשמע שרק הנאות הדומות לאכילה שהנאתן וביעורן שוה מותרות ולא משרה וכבוסה. מתרצת הגמרא: הַהוּא מִיבָּעֵי לֵיהּ שמותר להשתמש בפירות שביעית רק 'לְאָכְלָה' וְלֹא לְמִלּוּגְמָא – לרפואה. אבל לא דורשים שצריך שתהיה הנאתו וביעורו שוה, ולכן מותר להשתמש בפירות שביעית למשרה ובכבוסה. ודעת רבי יוסי כְּדְרַבָּנָיֵא, שהפסוק 'לְאָכְלָה' בא למעט וְלֹא לְמִלּוּגְמָא – שאין להשתמש בפירות שביעית לצורך רפואה, שואלת הברייתא: אַתָּה אוֹמֵר 'לְאָכְלָה' וְלֹא לְמִלּוּגְמָא, אוֹ אֵינוֹ אֶלָּא ש'לאכלה' בא למעט וְלֹא לִכְבּוּסָה, מתרצת הברייתא: כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר 'לָכֶם' ומשמעו לכל צרכיכם, הֲרֵי לִכְבּוּסָה אָמוּר, שהוא מותר, ואם כן הָא מָה אֲנִי מְקַיֵּים 'לְאָכְלָה' – מה יש לנו לדרוש למעט מתיבת 'לאכלה', על כרחך יש לנו לדרוש 'לְאָכְלָה' וְלֹא לְמִלּוּגְמָא. שואלת הברייתא: אחר שמשמעות 'לאכלה' בא למעט, ומשמעות 'לכם' בא לרבות, אם כן מָה רָאִיתָ לְרַבּוֹת אֶת הַכִּבּוּסָה וּלְהוֹצִיא אֶת הַמִּלּוּגְמָא, ומדוע לא דרשו להיפך שמלוגמא מותר וכבוסה אסור.

עונה הברייתא: **מְרַבֶּה אֲנִי אֶת הַכִּבּוּסָה לְפִי שֶׁשָּׁוָה בְּכָל אָדָם** – שהכל צריכים לה, ודומה היא לאכילה שגם היא שוה בכל אדם, **וּמוֹצִיא אני אֶת הַמְּלוּגְמָא שֶׁעושים אותה רק לחולים וְאֵינָהּ שָׁוָה לְכָל אָדָם**, לפי שאין הכל חולים. ומסתבר שהתורה מתירה דבר השוה לכל אדם ואוסרת דבר שאינו שוה לכל אדם, ולא להיפך.

מבררת הגמרא: **מַאן תָּנָא לְהָא דְּתָנוּ רַבָּנָן**, מן הנאמר 'וְהָיְתָה שַׁבַּת הָאָרֶץ לָכֶם לְאָכְלָה' יש למעט **וְלֹא לְמִלּוּגְמָא**, וכן 'לְאָכְלָה' **וְלֹא לְזִילּוּף** – שאסור לזלף יין של שביעית בבית לריח טוב, לפי שאין הנאתו שוה בכל אדם, שאין צריך זילוף אלא אדם מעונג ומעודן.

ועוד דורשים, 'לְאָכְלָה' **וְלֹא לַעֲשׂוֹת** מִמֶּנָּה **אֲפִיקְטָוִיזִין** – סם הגורם להקאה, שאף היא אסורה בשביעית כיון שאינה שוה בכל אדם, ואינה נצרכת אלא למי שאכל יותר מדאי. **כְּמַאן** – כמו מי מהתנאים סוברת ברייתא זו. קובעת הגמרא: שברייתא זו היא **כְּרַבִּי יוֹסֵי** שסובר שמ'לאכלה' אין ממעטים אלא הנאות שאינם שוים בכל אדם, וכן כל אלו אינם נוהגים אלא בחולים ואסטניסים [־מפונקים]. **דְּאִי** כְּרַבָּנָן – שאם נרצה לפרש שברייתא זו סוברת כרבנן, **הָא אִיכָּא נְמִי** מִשְּׁרָה וּכְבוּסָה – הרי לרבנן מיעטו גם שאין להשתמש בפירות שביעית למשרה וכבוסה, שאין הנאתן וביעורן שוה, וכיון שהברייתא לא הזכירה מיעוטים אלו, אלא רק מה שמיעט רבי יוסי שהם דברים שאינם שוים בכל אדם, מוכח שהיא כדעת רבי יוסי ולא כרבנן.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵין שְׁבִיעִית מַתְחֶלֶת אֶלָּא דֶּרֶךְ מָקָח – קדושת פירות שביעית אינה חלה על הדמים אלא אם כן בדרך מקח וממכר, כגון שמכרן לחבירו וקיבל כסף תמורתם, אבל בדרך חילול, כגון שנוטל מעות ואומר שתהא קדושת הפירות מחוללת על המעות הללו, אינו מועיל לענין שביעית ואין לדמים קדושת שביעית. **וְרַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, בֵּין דֶּרֶךְ מָקָח בֵּין דֶּרֶךְ חִילּוּל**, ואף אם מחלל את קדושת הפירות על מעות שיש ברשותו, חלה על המעות הללו קדושת שביעית. מפרשת הגמרא: **מַאי טַעְמָא דְּרַבִּי אֶלְעָזָר** שאמר שאין קדושת שביעית חלה על המעות אלא דרך מקח, משום **דִּכְתִיב** 'בִּשְׁנַת הַיּוֹבֵל הַזֹּאת' וגו' **וְסָמִיךְ לֵיהּ** 'וְכִי תִמְכְּרוּ מִמְכָּר', ודורשים 'סמוכים' שדווקא **דֶּרֶךְ** מָקָח חלה קדושה מהפירות למעות, **וְלֹא דֶּרֶךְ** חִילּוּל – שבאופן זה לא חלה קדושת הפירות על המעות. ואף שפסוק זה נכתב לגבי יובל, כיון ששביעית ויובל דין אחד להם אף בשביעית הדין כן. **וְרַבִּי יוֹחָנָן** הסובר ששביעית מתחללת בין דרך מקח ובין דרך חילול, **מַאי טַעְמָא**, משום **דִּכְתִיב** 'בִּי יוֹבֵל הוּא קֹדֶשׁ תִּהְיֶה לָכֶם', ודורשים מהפסוק, **מָה** קֹדֶשׁ אפשר להמיר את קדושתו **בֵּין דֶּרֶךְ** מָקָח בֵּין דֶּרֶךְ חִילּוּל, **אַף שְׁבִיעִית** שדין פירותיה כדין פירות יובל, אפשר להמיר את קדושת פירותיו **בֵּין דֶּרֶךְ** מָקָח בֵּין דֶּרֶךְ חִילּוּל.

מקשה הגמרא: **וְרַבִּי יוֹחָנָן הָאי** – פסוק זה של 'וְכִי תִמְכְּרוּ מִמְכָּר', **מַאי עָבִיד לֵיהּ** – מה הוא לומד מסמיכות פסוק זה לפסוק שלגבי יובל. מתרצת הגמרא: **מִיבָּעֵי לֵיהּ לְכִדְרַבִּי יוֹסֵי בַּר חֲנִינָא, דְּתַנְיָא, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי בַּר חֲנִינָא, בּוֹא וּרְאֵה כַּמָּה קָשָׁה** – כמה חמור עונשו של מי שעובר על איסור סחורה בשביעית שהוא רק **אֲבָקָה** שֶׁל **שְׁבִיעִית** (וכו'), שאם **אָדָם** עובר עבירה **וְנוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בְּפֵרוֹת שְׁבִיעִית, לַסּוֹף** הוא יורד מנכסיו, ומחמת עניות הוא **מוֹכֵר אֶת מִטַּלְטְלָיו וְאֶת כֵּלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר 'בִּשְׁנַת הַיּוֹבֵל הַזֹּאת תָּשֻׁבוּ אִישׁ אֶל אֲחֻזָּתוֹ' וְסָמִיךְ לֵיהּ 'וְכִי תִמְכְּרוּ מִמְכָּר לַעֲמִיתֶךָ' וגו' ודורשים את הפסוק 'וְכִי תִמְכְּרוּ' אם תמכרו ותקנו מה שאסרתי לכם, אז 'מִמְכָּר', סופך למכור מיטלטליך ואת כל כלי ביתך.

מקשה הגמרא: **וְרַבִּי אֶלְעָזָר** הסובר שאין שביעית מתחללת אלא דרך מקח, **הַאי קְרָא** 'כִּי יוֹבֵל הִוא קֹדֶשׁ' דדרש ממנו **רַבִּי יוֹחָנָן** שמתחללת אף דרך חילול, **מַאי עָבִיד לֵיהּ** – מה הוא דורש ממנו. מתרצת הגמרא: **מִיבָּעֵי לֵיהּ לְכִדְרַבִּי יוֹסֵי בַּר חֲנִינָא**, 'כִּי יוֹבֵל הִוא קֹדֶשׁ', **מַה קֹּדֶשׁ תּוֹפֵס אֶת דָּמָיו** – שבאשר פודים דבר קודש חלה אותה קדושה על הדמים – הכסף שבו פדו או קנו אותו, **אַף שְׁבִיעִית תּוֹפֶסֶת אֶת דָּמֶיהָ** שקדושת שביעית חלה על הדבר שקנו בו אותה. והיינו שמפסוק זה למדים ששייך ששביעית תעשה שחפץ אחר יהיה קדוש מחמתה.

מביאה הגמרא: **תַּנְיָא כְּוָותֵיהּ דְּרַבִּי אֶלְעָזָר וְתַנְיָא כְּוָותֵיהּ דְּרַבִּי יוֹחָנָן, תַּנְיָא כְּוָותֵיהּ דְּרַבִּי אֶלְעָזָר, שְׁבִיעִית תּוֹפֶסֶת אֶת דָּמֶיהָ** – על ידי מקח מתקדשים אף הדמים בקדושת שביעית, **שֶׁנֶּאֱמַר 'כִּי יוֹבֵל הִוא קֹדֶשׁ תִּהְיֶה לָכֶם' מַה קֹּדֶשׁ** שחיללו אותו על מעות **תּוֹפֵס אֶת דָּמָיו וְאָסוּר** – אינו חולין אלא נעשה קודש, **אַף שְׁבִיעִית תּוֹפֶסֶת אֶת דָּמֶיהָ וְאָסוּרָה** – והדמים נתפסים בקדושת פירות שביעית. שואלת הברייתא: אם למדים אנו שביעית מהקדש, **אִי** – אם כן נלמד גם **שַׁמָּה קֹדֶשׁ תּוֹפֵס דָּמָיו** – הדמים נעשים קדושים תחתיו **וְהוּחְפַּץ** הקדוש עצמו **יוֹצֵא לְחוּלִּין, אַף בִּשְׁבִיעִית** נאמר שיהיה הדין כן שהיא **תּוֹפֶסֶת אֶת דָּמֶיהָ** – הדמים יתקדשו תחת פירות שביעית **וְהשביעית עצמה** [הפירות עצמם] **יוֹצֵאת לְחוּלִּין, תַּלְמוּד לוֹמַר** בהמשך הפסוק 'תִּהְיֶה', ולמדים מלשון זה **בַּהֲוָיָתָהּ תְּהֵא** – שאף שחלה קדושת שביעית על המעות, עדיין נשארת קדושת שביעית על הפירות עצמם. מבארת הברייתא: **הָא כֵּיצַד** השביעית תופסת דמיה והיא עצמה נשארת בקדושתה, **לָקַח** – קנה **בְּפֵרוֹת שְׁבִיעִית בָּשָׂר, אִלּוֹ וָאִלּוֹ** – גם הפירות וגם הבשר **מְתֻבָּעָרִין בַּשְּׁבִיעִית** – אם לא סיים את אכילת שניהם עד שהגיע זמן ביעור פירות שביעית, צריך לבערם, אבל אם **לָקַח בָּשָׂר** זה **דָּגִים, יָצָא הַבָּשָׂר** מקדושת השביעית שעליו **וְנִכְנְסוּ הַדָּגִים** שקנה תחתיו, ואם אחר כך **לָקַח דָּגִים יַיִן, יָצְאוּ דָּגִים וְנִכְנַס יַיִן**, ואם **לָקַח בַּיַּיִן שָׁמֶן, יָצָא יַיִן וְנִכְנַס שָׁמֶן, הָא כֵּיצַד** – מהו הכלל בזה, **אַחֲרוֹן אַחֲרוֹן נִכְנַס בִּקְדוּשַׁת שְׁבִיעִית, וְהַפְּרִי הָרִאשׁוֹן עַצְמוֹ** שגדל בשביעית **אָסוּר** בקדושת שביעית לעולם, אבל כל הפירות שקנה בינתיים ואחר כך מכר, אין קדושת שביעית נשארת בהם. מדייקת הגמרא: **מִדְּקָתָנֵי לָקַח** בפירות שביעית וכו' **לָקַח** בבשר וכו', ולא כתוב שפדה או חילל הפירות, **אַלְמָא** – מכאן ראיה לשיטת רבי אלעזר הסובר שרק **בְּדֶרֶךְ מָקָח אִין** – ניתן להעביר את קדושת פירות שביעית, אבל **דֶּרֶךְ חִילּוּל לֹא.**

תַּנְיָא כְּוָותֵיהּ דְּרַבִּי יוֹחָנָן, אֶחָד פֵּירוֹת שְׁבִיעִית וְאֶחָד דְּמֵי מַעֲשֵׂר שֵׁנִי מִתְחַלְּלִין עַל בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף בֵּין חַיִּין בֵּין שְׁחוּטִין, דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים, דווקא **עַל שְׁחוּטִין מִתְחַלְּלִין** אבל **עַל חַיִּין אֵין מִתְחַלְּלִין** מדרבנן, **גְּזֵירָה שֶׁמָּא** ישהם אצלו לתקופה ארוכה **וְיַגְדֵּל מֵהֶן עֲדָרִים** עדרים, ונמצא שבמעשר יעבור על מה שאמרה תורה 'שָׁנָה שָׁנָה, וְאַבַּלְתָּ', שמעשר יש לאכול באותה שנה שהפרישו אותו. ובשביעית כיון שישהם אצלו לגדל עדרים ולהתעשר, יעבור על מה שאמרה התורה 'לְאָכְלָה' ולא לסחורה. וממה שנקטה הברייתא לשון 'מתחללין' שמשמעותו דרך חילול בפדיה [שמקח וממכר אינו נכלל בלשון חילול], יש ראיה לשיטת רבי יוחנן ששביעית מתחללת בין דרך מקח ובין דרך חילול.

אָמַר רָבָא, מַחֲלוֹקֶת ר' מאיר וחכמים אם מותר לחלל פירות שביעית ומעשר שני על בהמה חיה ועוף חיים